

само в хайдушкото време.

Тези критерии са определящи и при осмислянето на пространството, неговата организация съобразно съхранената многопластова културна и историческа информация. Може да се каже, че локалният и регионален принцип на тази организация е основен и е изцяло в съответствие с наследените представи и знания в системата на локалната и регионална културна традиция.

Освен това, осмислено чрез съхранените митологични представи, пространството се схваща като пространство на социума и на не-социума, като културно и некултурно пространство, като отсам и отвъд.

Не може да не се подчертае, че съществена роля при осмислянето на пространството в хайдушкия фолклор играе ситуацията на чуждоетническо робство, в контекста на което то се дели на „свое“ и „чуждо“ по етнически признак, обозначено чрез конкретна аналогична опозиция българско - турско.

Основното в механизма за организация на пространството в хайдушкия фолклор е локализирането на хайдушко пространство със свой център. При действието на този механизъм си съжителсват подчертаната конкретност относно реалното пространство и съхранената информация за него и определена абстрактност, съотнасяща се с наследените митологични знания и представи.

Хайдушкото пространство е винаги ГОРЕ спрямо пространство-то на социума. То е присъщо само на хайдутите. В него се извършва всичко относно „ставането“ на хайдушката дружина като мъжки колектив и символично воинство на общността и всичко, отнасящо се до съществуването му. Центърът на това пространство е хайдушкото сбирще. То е семантичното ядро, около което се организира и функционира хайдушкото пространство. Посочени бяха много хайдушки сбирща, битувачи в Сливенския хайдушки фолклор.

Разглеждането на принципите на организация на хайдушкото пространство показва, че то е своеобразен носител на наследена културна и историческа информация, която се осмисля и възпроизвежда по нов начин в съчетание с информацията от новото време и конкре-